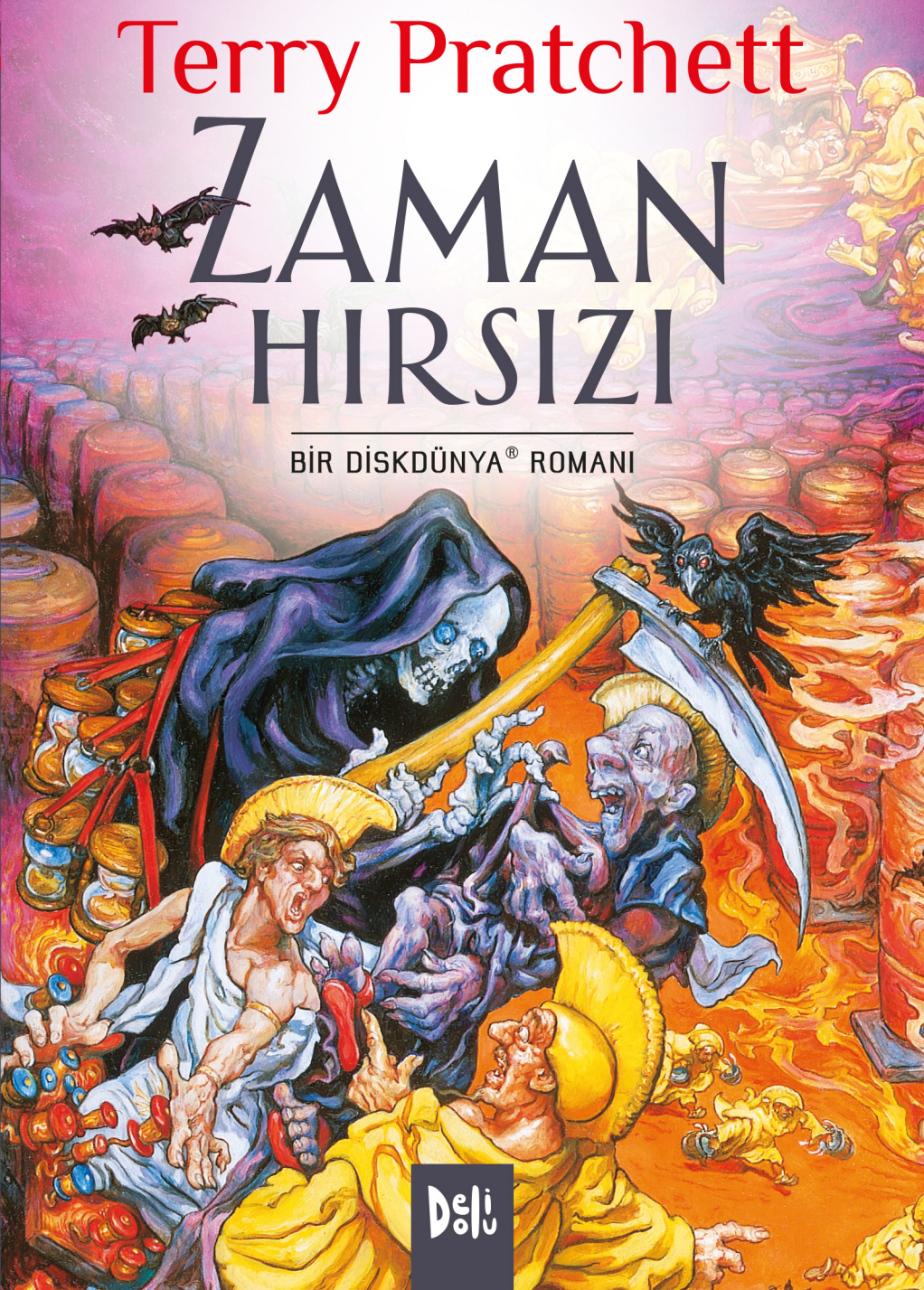

Terry Pratchett

ZAMAN HIRSIZI

BİR DİSKDÜNYA® ROMANI

Delji

“Oyunu oynamak, kuralları deęiřtirir.”

Terry Pratchett

1948 yılında İngiltere, Buckinghamshire’da doğan Terry Pratchett, çağdaş fantezi ve mizah edebiyatının önde gelen isimlerinden biridir. Hayal gücü Büyük A’Tuin’in zihni kadar geniş, kalemi ise Rincewind’in cesareti kadar bükölgen olan Terry Pratchett, yarattığı Diskdünya evrenine 41 roman ve irili ufaklı yan kitaplar sığdırmayı başardı. Yetişkinler için olduğu kadar çocuklar için de yazdı: “Yazdığım yazacağım en iyi kitap,” dediğı *Ulus* ile 2010 İngiliz Yazarlar Ödülü’nü, genç okurlara yönelik bir Diskdünya romanı olan *Muhteşem Maurice ve Değişmiş Fareleri* ile de İngiltere’nin en saygın çocuk edebiyatı ödölü olan Carnegie Madalyası’nı kazandı. Ayrıca, *Johnny Maxwell* üçlemesi ile *Viran Şatodaki Ejderhalar*, *Cadının Elektrikli Süpürgesi* ve *Noel Baba’nın Takma Sakalı* gibi öykü derlemeleri de yazarın külliyatını süsledi. İlki 1983 yılında yayımlanan ve sonrasında tüm dünyada 100 milyondan fazla satan Diskdünya kitapları, Terry Pratchett’a büyük bir şöhet ve devasa bir hayran kitlesi kazandırdı. Seri; film ve dizilere, tiyatro, radyo ve bilgisayar oyunlarına uyarlandı. Kısa süre içinde edebiyatın kült isimlerinden biri hâline gelen Pratchett, eserleriyle sayısız ödöl kazandı, fahri doktoralar aldı, şöalye ilan edildi, turnelerde binlerce kitap imzaladı.

Aralık 2007’de Alzheimer’a yakalandığını duyuran Sör Terry, 2015 yılında yine bu hastalık sebebiyle hayatını kaybetti. Ya da daha doğrusu, boyut değiştirerek, *buradaki* hayranlarını öksüz bıraktı. Bugün hâlâ aramızda dolaştığını rivayet edenler de var; çünkü ne de olsa, onun da dediğı gibi, “dünyada yarattığı dalgalar tamamen yok olmadan hiç kimse tam anlamıyla ölmez...”

Terry Pratchett, İngiltere’de, Kitabı Raflardan En Çok Araklanan Yazarlar Listesi’nde hâlâ başı çekiyor.

Niran Elçi

Orta Doğu Teknik Üniversitesi Endüstri Mühendisliği Bölümü mezunu olan Niran Elçi, 2001 yılından beri çeviri yapıyor. Bugüne dek yüzden fazla eseri Türkçeleřtirdi. Dilimize kazandırdığı yazarlar arasında Terry Pratchett, Doris Lessing, George Saunders, John Wyndham, J.R.R. Tolkien, Robert Jordan, Bram Stoker ve George Orwell gibi isimler bulunan Niran Elçi, *Karaböcü* serisi, *Adamı Zorla Cadı Yaparlar*, *Kurabi’ye Uçan Omlet* gibi çocuk kitaplarının da yazarıdır.

ZAMAN HIRSIZI

© 2021, Tudem Yayın Grubu
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

metin hakları © 2001, Terry ve Lyn Pratchett

İlk baskı 2001 yılında, İngiltere’de *Thief of Time* adıyla Transworld Publishers’a ait Doubleday tarafından gerçekleştirilmiştir. Transworld Publishers, Penguin Random House şirketler grubunun bir altmarkasıdır.

Bu kitabın telif hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

YAZAR: Terry Pratchett
TÜRKÇELEŞTİREN: Niran Elçi
EDİTÖR: Ümit Mutlu
DİZİ EDİTÖRÜ: Burhan Düzçay
KAPAK GÖRSELİ: Josh Kirby
KAPAK TASARIMI: Burak Tuna
GRAFİK UYGULAMA: Aynur Sarıbüyük

BASKI VE CİLT: Özyurt Matbaacılık İnş. Taah. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Saray Mahallesi 123. Cadde No:2/1 Kahramankazan/Ankara
Tel: 0312 384 15 36

Birinci Baskı: Ocak 2022 (2000 adet)

ISBN: 978-625-7314-57-2
Yayınevi sertifika no: 45041
Matbaa sertifika no: 46772

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

DELİDOLU, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ’nin tescilli markasıdır.

delidolu.com.tr

Terry Pratchett

ZAMAN HIRSIZI

BİR DİSKDÜNYA® ROMANI - 26

Deli

Ebediyen Şaşkın Wen'in İlk Yazması'na göre, Wen, aydınlanmayı yaşadığında mağaradan çıktı ve hayatının geri kalan ilk gününün şafağıyla karşılaştı. Yükselen güneşi bir süre seyretti, çünkü daha önce hiç görmemişti.

Orada uyuklayan çömez İbiş'in sandaletini dürtükledi ve konuştu: "Gördüm. Artık anlıyorum."

Sonra durdu ve İbiş'in yanındaki şeye baktı.

"Bu hayret verici şey de ne?" dedi.

"Şey, ee... bu bir ağaç, usta," dedi, hâlâ tam olarak uyanamamış olan İbiş. "Hatırladın mı? Dün de oradaydı."

"Dün yoktu."

"Ee... ee... bence *vardı* usta," dedi İbiş, zahmetle ayağa kalkarak. "Hatırlamıyor musun? Birlikte buraya geldik, ben yemek pişirdim ve sen istemediğin için senin *sklangn*nın kabuğunu da ben yedim?.."

"Dünü *hatırlıyorum*," dedi Wen, düşünceli düşünceli. "Ama şimdi, *anısı* kafamın içinde. Dün, gerçek miydi? Yoksa gerçek olan yalnızca anı mı? Esasen, dün ben doğmamıştım."

Anlayamamanın acısıyla İbiş'in yüzü buruştu.

“Sevgili aptal İbiş, ben her şeyi öğrendim,” dedi Wen. “Avucunun içinde geçmiş yoktur, gelecek yoktur. Yalnızca şimdi vardır. Şu andan başka zaman yoktur. Hadi, yapacak çok işimiz var.”

İbiş duraksadı. Ustasında farklı bir hâl vardı. Adamın gözleri parlıyordu ve hareket ettiğinde, tıpkı sıvı aynalardaki yansımalar gibi, havada tuhaf gümüş-mavi ışıklar oynayıyordu.

“Hanımefendi bana her şeyi açıkladı,” diye devam etti Wen. “İnsanın zaman için değil, *zamanın* insan için yaratıldığını biliyorum artık. Onu şekillendirmeyi, bükmeyi öğrendim. Bir anın sonsuza dek sürmesini sağlayabiliyorum, çünkü bir an *zaten* sonsuz. Ve ben bu becerileri *sana* bile öğretebilirim İbiş. Evrenin kalp atışlarını işittim. Pek çok sorunun yanıtını biliyorum. Sor.”

Çömez ona uykulu gözlerle baktı. Sabahın o kadar erken bir saatiydi ki henüz sabahın erken saati bile sayılmazdı. Şu anda kesin olarak bildiği tek şey buydu.

“Şey... ustam kahvaltı için ne ister?” dedi.

Wen kamp kurdukları alandan aşağıya; karla kaplı çayırılara, mor dağlara, dünyayı yaratan altın ışıklara baktı ve insanın belli özellikleri hakkında düşündü.

“Ah,” dedi. “Zor sorulardan biri bu.”

Bir şeyin, var olması için, gözlemlenmesi gerekir.

Bir şeyin var olması için, zaman ve uzamda yer kaplıyor olması gerekir.

Evrenin kütesinin onda dokuzu bu yüzden bulunamamaktadır.

Evrenin onda dokuzu, geriye kalan onda birindeki her şeyin yerine ve yönüne dair *bilgiden* ibarettir. Her atomun kendi biyografisi, her yıldızın kendi dosyası vardır ve her kimyasal değiş tokuş, elinde not defteriyle gelen müfettişin dengidir: Bulunamamakta-

dır, çünkü geri kalan her şeyi takip etmekle meşguldür ve insan kendi kafasının arkasını göremez.*

Yani aslında, evrenin onda dokuzu evrak işidir.

Ve hikâye istiyorsanız, hikâyelerin ip gibi serilmediğini hatırlamalısınız. Hikâyeler ilmek ilmek *dokunur*. Farklı zamanlarda farklı yerlerde başlayan olaylar uzay-zamanda belli, minicik bir noktada buluşur ve o nokta, kusursuz andır.

Diyeim ki bir imparator için yeni bir elbise dikilmiştir ve bu elbisenin kumaşı o kadar incedir ki sıradan gözlere görünmez. Ve diyeim ki küçük bir çocuk, yüksek bir sesle bu gerçeği ilan eder...

Bu, *Imparatorun Yeni Giysileri* masalı olur.

Ama olaya dair daha fazla şey bilseniz, *Kral'ın Huzurunda Münasebetsizlik Ettiği İçin Hak Ettiği Dayığı Babasından Yiyen ve Hapsedilen Çocuk* masalı da olabilir. Ya da, *Muhafızların Tüm Kala-balığı Toparlaması* ve “*Bu Olay Hiç Yaşanmadı, Tamam mı? İtirazı Olan?*” *Diye Sorması* masalı. Veya... *Koskoca Bir Krallığın, Aniden “Yeni Giysilerin” Faydalarını Görmesi, Canlandıracı ve Dinçleştirici Bir Havada Sağlıklı Sporlar Yapma Akımı Başlatması,*** *Bu Akımın Her Sene Yeni Takipçiler Çekmesi ve Geleneksel Giyim Sektörünü Çökerterek Ekonomik Daralmaya Yol Açması* masalı.

Hatta '09 *Senesi Büyük Zatürre Salgını* masalı bile olabilir.

Her şey, ne kadar bilgiye sahip olduğunuza bağlıdır.

Diyeim, yağın karın binlerce sene boyunca yavaş yavaş birikmesini, derin bir kaya tabakasını kaplayıp yayılmasını izliyorsunuz ve bu şekilde oluşan buzul, zamanla buzdağları yavrulayıp onları denize salıyor ve bu buzdağlarından biri soğuk sularda süzülerek uzaklaşıyor ve siz onun üzerinde yaşayan mutlu kutup ayılarını ve fokları görüyorsunuz ve onların da hepsi, başka bir yarıküredeki

* Çok küçük evrenlerdeki insanlar hariç.

** Çoğu, kocaman plaj topları içeren sporlar.

denizin üzerinde yüzen buz parçalarının çıtır penguenlerle dolu olduğu cesur yeni hayata başlamayı dört gözle beklerken, bir anda... *bam!* Trajedi, durup dururken karşılarına çıkan tonlarca demir ve heyecan verici bir *film müziği* biçiminde üstlerine çöküyor...*

Hikâyenin *tamamını* bilmek istersiniz.

Şimdi anlatacağımız hikâye ise çalışma masalarıyla başlıyor.

Bu bir profesyonelin çalışma masası. Bu profesyonelin, tüm hayatını işine adadığı açık. Bazı... insani dokunuşlar var elbette ama bunlar, görev ile rutinin soğuk ve katı dünyasının zar zor izin verdiği, *küçük* insani dokunuşlar.

Bu kurşuni-siyah tablodaki tek hakiki renk, bir kahve kupasının üzerinde. Bir yerlerde biri *neşeli* bir kupa yapmak istemiş. Kupada, hiç de ikna edici olmayan bir oyuncak ayı resmi var ve altına da “Dünyanın En Harika Dedesi” yazılmış. “Dedesi” sözcüğünün harfleri diğer harflerden biraz farklı ve bu, kupanın buna benzer *yüzlerce* kupa satan bir tezgâhtan geldiğini anlatıyor; üstünde “Dünyanın En Harika Dedesi/Babası/Annesi/Ninesi/Amcası/Dayısı/Teyzesi/Halası/Boşluk” yazan kupalar.

Normalde böyle dandik bir şeyin üzerine titremek için, hayatınızın bomboş olması gerekir...

Şu anda kupada çay vardı ve içine bir dilim limon atılmıştı.

Kasvetli çalışma masasının üzerinde tırpan şeklinde bir mektup açacağı ve birkaç kum saati de duruyordu.

Ölüm, iskelet eliyle kupayı kaldırdı...

...bir yudum aldı, daha önce yüzlerce kez okuduğu yazıyı bir kez daha okudu ve sonra kupayı masaya bıraktı.

PEKÂLÂ, dedi, cenaze çanları gibi çınlayan tok bir sesle. GÖSTER BAKALIM.

Masadaki son nesne, mekanik bir zimbirtıydı. “Zimbirtı”, nes-

* *Titanic* gibi. [E.N.]

neyi tarif etmek için en doğru sözcüktü. Daha ziyade iki adet diskten oluşmuştu. Bunlardan biri yataydı ve üzerinde, halka hâlinde dizilmiş çok küçük kareler vardı. Bu karelerin minik halılar olduğu anlaşılacaktı. Diğer disk ise dikey olarak yerleştirilmişti ve bir sürü kolu vardı. Bu kollardan her biri çok küçük birer dilim ekmek tutuyordu. Ekmek dilimleri kızartılmış, üstlerine tereyağı sürülmüştü. Çarkın dönüşü mekanik kolu halı halkasına yaklaştı-
rırken dilimler serbestçe hareket edebiliyordu.

SANIRIM MAKİNENİN AMACINI KAVRAMAYA BAŞLADIM, dedi Ölüm.

Makinenin yanındaki küçük şekil sık bir selam çaktı ve ancak bir fare kafatasının sırtıabileceği gibi sırttı. Göz çukurlarının üzerine koruyucu bir gözlük çekti, cübbesini topladı ve makinenin içine tırmandı.

Ölüm, Sıçanların Ölümü'nün bağımsız bir varlık olmasına neden izin verdiğini hiç bilmiyordu. Ne de olsa Ölüm olmak demek *her şeyin* Ölümü olmak demektir ve buna her tür kemirgen de dâhildi. Ama kimbilir... belki de mecazi olarak yağmurda çıplak koşabilecek,* düşünülemez düşünceler düşünecek, köşede saklanıp dünyayı gözetleyecek ve yasak ama zevkli şeyler yapacak minik bir parçası olmasını *herkes* istiyordu...

Sıçanların Ölümü pedalları yavaşça itti. Çarklar dönmeye başladı.

“Heyecan verici, değil mi?” dedi boğuk bir ses, Ölüm’ün ku-
lağının dibinde. Ses, Dedi Ki Kuzgun’a aitti. Kuzgun, Sıçanların Ölümü’nün şahsi bineği ve suç ortağı olarak katılmıştı haneye. Sırf *gözler* için orada olduğunu söylüyordu.

Halılar dönmeye başladı. Küçük kızarmış ekmekler, bazen tereyağımsı bir *vırçk* sesi eşliğinde bazen de kuru bir sesle, halı

* Fazla abartılmış bir aktivite.

parçalarına gelişigüzel çarptı. Kuzgun, gözlerin karışması ihtimaline karşı süreci dikkatle izliyordu.

Ölüm, dönerken her dilime yeniden tereyağı sürecektir bir mekanizma eklemek için zaman ve emek harcanmış olduğunu da gördü. Ve elbette, daha karmaşık bir mekanizma marifetiyle, kaç dilimin haliye tereyağlı kısmı denk gelecek şekilde düştüğü de sayılıyordu.

Birkaç turdan sonra, tereyağı bulaşmış halı oranını gösteren ibre yüzde 60'a ulaşmıştı.

Sonunda çarklar durdu.

EE? dedi Ölüm. BİR DAHA ÇALIŞTIRSAN, PEKÂLÂ...

Sıçanların Ölümü bir vites kolunu itti ve yine pedal çevirmeye başladı.

CIYK! diye emretti.

Ölüm itaatle eğilerek daha yakından izledi.

İbre bu sefer yalnızca 40'a kadar yükseldi.

Ölüm daha da yaklaştı.

Bu sefer, tereyağı bulaşan sekiz halı, bir önceki turda ekmeklerin tereyağlı kısmı denk gelmemiş olan halılardı.

Makinede örümceksi dişliler döndü. Yaylar üzerinde sallanan bir tabela, "boing" sözcüğünün görsel dengi gibi, mekanizmadan fırladı. HABİSLİK, yazıyordu tabelanın iki yüzünde de.

Ölüm başını salladı. Tıpkı tahmin ettiği gibiydi.

Sıçanların Ölümü'nün peşine takılarak çalışma odasını aştı ve bir boy aynasına ulaştı. Ayna bir kuyunun dibi kadar karanlıktı ve görüntüyü kurtarmak adına çerçevesi kafatasları ve kemiklerle süslenmişti. Gerçi melek çocuklar ve güllerle süslenmiş bile olsa Ölüm aynada kendi kafatasına bakamazdı.

Sıçanların Ölümü pençeleriyle tırmalayarak çerçeveye tırmandı ve en tepeye tüneyip beklentiyle Ölüm'e baktı. Kuzgun uçarak

geldi ve bir denemeye degecegi prensibiyle, aynadaki yansimasini gaganadi.

GÖSTER, dedi Ölüm. BANA... BANA KENDİ DÜŞÜNCELERİ-Mİ GÖSTER.

Bir satranç tahtası belirdi. Ama üçgen şeklindeydi ve o kadar büyüktü ki yalnızca en yakındaki sivri ucu görünüyordu. Tam bu noktada kaplumbağası, filleri ve etrafında dönen küçük Güneş'ile Diskdünya vardı; yalnızca mutlak imkânsızlığın hemen berisinde var olan ve dolayısıyla tam sınırda olan bir dünya. Sınır diyarında bazen sınırlar geçilir ve evrene, aklında çocuklarına daha iyi bir yaşam sağlamak ve meyve toplayıcılığı veya ev hizmetçiliği sektöründe kariyer yapmaktan daha fazlası olan şeyler süzülür.

Sonsuzluğa dek uzanan satranç tahtasının siyah veya beyaz üçgenlerinde küçük, gri şekiller duruyordu: içleri boş, başlıklı pele- rinlere çok benzeyen şekiller.

Ah, neden şimdi? diye düşündü Ölüm.

Onları tanıyordu. Yaşam biçimi değildi onlar. Onlar... yaşamsız biçimlerdi. Evrenin işleyişini gözlemleyenler; evrenin memurları, evrenin *Denetçileri*. Dönmesi gereken şeylerin dönmeye, taşlarınsa düşmeye devam ettiğinden emin olanlar.

Ve onlar, bir şeyin var olması için, zaman ve uzamda bir *konu- mu* olması gerektiğine inanıyordu. İnsanlık onlar için büyük şok olmuştu o yüzden; zira insanlık esasen, zamanda ve uzamda bir konumu *olmayan* şeyler demekti: hayal gücü, merhamet, umut, tarih ve inanç gibi şeyler. İnsanlardan bunları alırsanız, geriye ağaç- tan düşüp duran maymunlar kalırdı.

Dolayısıyla, zeki yaşam bir *anomaliydi*. Dosyalama işlerini dar- madağın ediyordu. Denetçiler o tür şeylerden *nefret* ederlerdi ve zaman zaman ortalığı derleyip toparlamaya çalışırlardı.

Önceki sene, Diskdünya'nın dört bir köşesindeki astronomlar, dünya kaplumbağası uzayda yuvarlanırken, gökyüzünde yavaşça kayan yıldızları izlemişlerdi şaşkınlıkla. Dünyanın kalınlığı yüzünden nedenini görememişlerdi ama Büyük A'Tuin, kadim kafasını eğmiş, hızla yaklaşan bir asteroidi ağzıyla yakalamıştı. Asteroid dünyaya çarpsa kimsenin bir daha ajanda satın alması gerekmecekti.

Yani dünya, bu gibi aşikâr tehditlerle bile başa çıkabiliyordu. Bu yüzden gri cübbeliler, öngöremedikleri hiçbir şeyin gerçekleşmediği bir evrene duydukları sonsuz arzuyla, daha incelikli, daha korkakça çarpışmalar deniyordu artık.

Tereyağlı ekmek-halı deneyinin sonucu, küçük ama anlamlı bir göstergeydi. Aktivitenin arttığını kanıtlıyordu. *Pes edin*, diyordu ebedî mesaj. *Okyanusta yumrular olmaya geri dönün. Yumruları idare etmek kolaydır.*

Fakat büyük oyun pek çok farklı düzeyde oynanıyordu. Ölüm bunu iyi biliyordu.

Kimlerin oynadığını bilmek ise zordu.

HER SEBEBİN BİR SONUCU VAR, dedi Ölüm, kendi kendine. DEMEK Kİ HER SONUCUN DA BİR SEBEBİ OLMALI.

Sıçanların Ölümü'ne başını salladı.

GÖSTER BANA, dedi yine. BANA... BANA BİR BAŞLANGIÇ GÖSTER.

Tik

Acı bir kış gecesi idi. Adam arka kapıyı yumrukladıkça çatıdaki kar tabakası kayarak düşüyordu.

Aynada hayran hayran yeni şapkasına bakmakta olan genç kız, kapıyı çalan kişinin erkek olması ihtimaliyle heyecanlanarak, elbi-

sesinin zaten açık olan yakasını çekiştirip biraz daha açtı ve sonra da gidip kapıyı açtı.

Soguk yıldız ışıklarının önünde bir silüet vardı. Kar taneleri adamın pelerininde birikmeye başlamıştı bile.

“Bayan Ogg? Ebe kadın?” dedi adam.

“Ebe kız, aslında,” dedi kız gururla. “Aynı zamanda cadıyım elbette.” Yepyeni, siyah, sivri tepeli şapkasını gösterdi. Onu evin içinde bile takma aşamasındaydı hâlâ.

“Hemen gelmelisin,” dedi adam. “Durum çok acil.”

Kız aniden paniğe kapıldı. “Bayan Dokumacı mı yoksa? Ama doğuma daha iki hafta...”

“Uzak yoldan geldim,” dedi adam. “Senin, dünyadaki en iyi ebe olduğunu söylüyorlar.”

“Ne? Ben mi? Ben yalnızca *bir* doğum yaptırdım!” dedi Bayan Ogg, ürkek bir tavırla. “Görücü Karı benden çok daha deneyimli. İhtiyar Minnie Patavatsız da öyle. Bayan Dokumacı ilk solo işim olacaktı, çünkü kadın kapı gibi ve...”

“Affedersin. Daha fazla zamanını almayacağım o zaman.”

Yabancı, kar taneleriyle bezenmiş gölgelere çekildi.

“Hey?” dedi Bayan Ogg. “Nereye gittin?”

Ama ayak izlerinden başka bir şey yoktu ve onlar da karla kaplı patikanın yarısında kesiliyordu...

Tak

Kapı yumruklandı. Bayan Ogg, dizinde oturan çocuğu yere indirdi ve gidip çengeli kaldırdı.

Sıcak yaz akşamında, gökyüzünün önünde karanlık bir şeklin silüetini gördü. Şeklin omuzlarında bir tuhaflık vardı.

“Bayan Ogg? Evlendin mi artık?”

“Evet. İki kez,” dedi Bayan Ogg neşeyle. “Söyle bakalım, senin için ne yapa...”

“Hemen gelmelisin. Durum çok acil.”

“Bugünlerde hamile olan kimse...”

“Uzak yoldan geldim,” dedi şekil.

Bayan Ogg duraksadı. Adamın “uzak” deyişinde bir şey vardı. Pelerinindeki beyazlığın, hızla eriyen kar olduğunu şimdi görebiliyordu.

Hatıralar uyandı.

“Bak sen şu işe...” dedi, çünkü son yirmi sene içinde çok şey öğrenmişti. “Uzak yoldan gelmiş olabilirsin ve ben de elimden geleni ardıma komam, kime sorsan söyler. Ama *en* iyisi olduğumu da iddia edemem. Hâlâ, sürekli, yeni şeyler öğreniyorum.”

“Ah. O zaman ben daha uygun bir... zamanda geleyim.”

“Neden omuzlarında kar...”

Ama yabancı, gözden kaybolma zahmetine girmemiş olsa da artık orada değildi.

Tık

Kapı yumruklandı. Ogg Ana, yatmadan önce her zaman yudumladığı brendiyi dikkatle kenara koydu ve bir anlığına duvara baktı. Hudut cadısı olarak geçen koca bir ömür, çoğu kişinin sahip olduğunu bile bilmediği duyularını bilemişti; o yüzden kafasının içinde bir şey *tık!* diye yerine oturdu.*

Sıcak su şişesini doldurmak için ocağa koyduğu çaydanlık kaynamak üzereydi.

* Hudut cadısı, her şeyin tam sınırında yani sınır koşullarının geçerli olduğu anlarda çalışan cadı demektir; *yaşam ile ölüm, ıstık ile karanlık, iyi ile kötü* ve en tehlikelisi *de bugün ile yarın* arasındaki sınırdır.

Piposunu bıraktı, kalktı ve kapıyı gece yarısına, bir bahar havasına açtı.

“Uzak yoldan geldin herhâlde,” dedi, karanlık şekli görünce hiç şaşırmadan.

“Evet Bayan Ogg.”

“Herkes Ogg Ana der bana.”

Pelerinden damlayan erimiş kara baktı. Bir aydır kar yağmıyordu buralarda.

“Herhâlde durum da acildir?” dedi, aklına doluşan anılarla.

“Evet, öyle.”

“Ve şimdi, ‘Hemen gelmelisin,’ diyeceksin.”

“*Hemen* gelmelisin.”

“Bak sen şu işe...” dedi Ogg Ana. “Evet, övünmek gibi olsun ama oldukça iyi bir ebeyimdir. Yüzlerce bebeğin dünyaya gelmesine yardımcı oldum. Trol bebekleri bile doğurttum, ki deneyimsiz birinin altından kalkabileceği iş değildir. Düz doğum, ters doğum hatta lanet olsun, neredeyse yan doğum gördüm. Ama yeni bir şeyler öğrenmeye de her zaman hazırım.” Tevazuyla başını eğdi. “Ve *en iyisi* olduğumu söyleyemesem de,” diye ekledi, “benden iyisinin aklıma gelmediğini belirtmem lazım.”

“Hemen şu anda benimle gelmek zorundasın.”

“Ah... *zorundayım*, öyle mi?” dedi Ogg Ana.

“Evet!”

Bir hudut cadısı hızlı düşünür, çünkü hudutlar çok çabuk değişebilir. Böyle bir cadı, bir *mitolojinin* gelişmekte olduğunu hissedebilir ve yapabileceği en iyi şeyin, onun yolundan çekilmek ve koşarak ona ayak uydurmak olduğunu bilir.

“O zaman ben gidip...”

“*Zaman* yok.”

“Ama öylece kapıdan çıkıp gele...”

“Hemen.”

Ogg Ana kapının arkasına uzandı ve böyle zamanlar için orada sakladığı doğum çantasını aldı. Çantada, ihtiyaç duyacağını bildiği malzemeler ile ihtiyaç duymamak için dua ettiği birkaç şey vardı.

“Tamam,” dedi.

Çıktı.

Tak

Ogg Ana mutfığa geri döndüğünde çaydanlık kaynamak üzereydi. Bir an ona baktı ve sonra çaydanlığı ateşten kaldırdı.

Sandalyesinin yanında bıraktığı bardakta hâlâ biraz brendi vardı. Onu kafasına dikti, sonra şişeyi alıp bardağı ağzına dek doldurdu.

Piposunu eline aldı. Piponun çanağı hâlâ ılıktı. Ogg Ana piposunu çekiştirdi. Tütünler çıtırdadı.

Sonra, epey boşalmış olan çantasından bir şey çıkardı ve elinde brendi bardağıyla oturup, çıkardığı şeye baktı.

“Eh,” dedi sonunda. “Bu, çok... sıradışıydı...”

Tik

Ölüm bu son görüntüyü de izledi. Aynadan dışarı savrulmuş birkaç kar tanesi yerde erimişti bile ama havada hâlâ pipo dumanı kokusu vardı.

AH, ANLIYORUM, dedi. TUHAF KOŞULLARDA BİR DOĞUM. AMA BU SORUN MUYDU, YOKSA ÇÖZÜM MÜ OLACAK?

CIYK, dedi Sıçanların Ölümü.

KESİNLİKLE, dedi Ölüm. HAKLI OLABİLİRSİN. EBENİN BUNU BANA ASLA SÖYLEMEYECEĞİNİ BİLİYORUM.

Terry Pratchett

ZAMAN HIRSIZI

“Birkaç dakikadan ne olur?” dedi Lobsang.

“Fazla bir zaman değil ki!”

“Ölüm döşegindeki bir kadın çocuklarına veda etmek istiyorsa, onun için koca bir ömür demek,” dedi Lu-Tze.

Elbette. Zamanın doğasını anlamaya kimin idraki yetmiş ki bunca süre? Geçmiş ve geleceği aynı anda yaşayan insanlar dahi varken bizimle, Diskdünyada zaman durmuş, kime ne! Çünkü...

*“Koskoca yüzyıllar bile,
tek bir kusursuz âna boyun eğer, acı içinde.”*

Ve yine de zamanın içinde yitip gider o en kusursuz anlar da, boyunlarını büke büke...

Diskdünya'nın yirmi altıncı kitabı *Zaman Hırsızı*, Ölüm'ün karanlığından doğan apaydınlık satırlarıyla, hem eski dostları yeniden bir araya getiren hem de yeni heyecanlara kürek çeken, zamanının ötesinde, felsefi bir macera.

📍 DiskDunyaTurkiye 📖 diskdunya_tr 📱 @diskdunya

Delidolu

delidolu.com.tr

📖 📱 📧 @delidolukitap

📖 Delidolu Yayınları

ISBN: 978-625-7314-57-2

9 786257 314572